

Regeerakkoord

In de Geloofsbelijdenis van de Kerk, die wij zojuist gaat uitspreken, staan, behalve de namen van God de Vader, de Zoon en de Heilige Geest, twee namen vermeld van mensen: Maria en Pontius Pilatus. Wat mooi voor Maria! En wat een twijfelachtige eer voor Pontius Pilatus!

Pontius Pilatus kennen wij natuurlijk uit de Evangelieteksten omdat tijdens heel het openbaar leven van Jezus zich heeft afgespeeld in de tijd dat Pilatus prefect van Judea was. Pilatus was het ook die Jezus ter dood heeft veroordeeld, en daarbij nog zo laf was om zijn handen in onschuld te wassen. Tegenwoordig noemen wij zo iemand een corrupte politicus.

Wij kennen Pontius Pilatus overigens niet alleen uit de teksten van het Evangelie, maar ook uit historische bronnen uit zijn tijd. In het jaar 26 werd hij door keizer Tiberius benoemd tot prefect van Judea, maar hij verbleef doorgaans in de stad Cesarea, aan de kust. Daar is in 1961 ook een steen gevonden met zijn naam en zijn functie erop gegraveerd. Pilatus is vooral bekend gebleven vanwege zijn dictatoriaal beleid ten aanzien van het joodse volk, een beleid gekenmerkt door opzettelijk kwetsen van de religieuze gevoelens van het joodse volk, terwijl de Romeinse overheid in het algemeen de plaatselijke religies respecteerde. Hij nam ook geld uit de schat van de Tempel om daarmee de aanleg van een waterleiding te financieren, hetgeen een opstand veroorzaakte, die bloedig werd onderdrukt. Een vreedzame bijeenkomst van Samaritanen werd door hem in een massamoord neergeslagen. De verontwaardiging daarover was zo groot dat Pilatus werd aangeklaagd bij keizer Tiberius in Rome, en daarom in het jaar 36 werd afgezet, en teruggeroepen werd naar Rome. Pilatus was dus, om in hedendaagse termen te spreken, een oorlogsmisdadiger.

En al 2.000 jaar noemen wij in de Geloofsbelijdenis van de Kerk de naam van deze corrupte politicus en oorlogsmisdadiger. Wat een eer! Wat een eer voor iemand die dat bepaald niet heeft verdiend.

Wanneer Jezus voor Pilatus staat, zwijgt Hij. Maar op één vraag geeft hij wèl antwoord. Dat is wanneer Pilatus Hem vraagt: "Ben jij de koning der Joden?" - "Ja, koning ben ik", zegt Jezus. En Pilatus heeft dat heel goed begrepen, want hij laat op het bordje dat boven aan het kruis bevestigd werd, de tekst aanbrengen: "Jezus de Nazoreër, koning der Joden". Pilatus dacht daarmee de spot te drijven, maar hij wist natuurlijk niet dat hij daarmee handelde in overeenstemming met de Heilige Schrift, de Bijbel van het Joodse volk.

En inderdaad, Jezus is koning. Maar niet zoals Pilatus meent, niet in de gebruikelijke politieke betekenis, maar - en daar had Pilatus gelijk in - als koning van de Joden. Met andere woorden, een koning die staat in die oude traditie van het Joodse volk, het volk van God, het volk dat in de Psalmen bezingt hoe een koning moet zijn. Zoals bijvoorbeeld in het Boek van de Psalmen, in psalm 72:

- "... Hij moet een herder zijn voor zijn volk ..."
- "... alle mensen rechtvaardig behandelen ..."
- "... opkomen voor de misdeelden ..."
- "... recht doen aan de minsten ..."
- "... het geringe volk beschermen ..."
- "... de kinderen van arme mensen verlossen ..."
- "... de arme die steun vraagt bevrijden ..."
- "... zich ontfermen over misdeelden ..."
- "... de zwakken levensmoed schenken ..."

Dat is het koninkrijk, waar Jezus koning van is. Dat is het koninkrijk waarvan van Jezus ons in het Onze Vader vraagt om voor te bidden, wanneer wij zeggen: "Uw koninkrijk kome". En wij vragen dat niet als een vrome wens. Want het Koninkrijk komt niet vanzelf. Wij zullen het waar moeten maken. Wij. In deze wereld, in deze maatschappij, in het land waar wij wonen. Stel dat psalm 72 nu eens het model zou kunnen zijn voor onze overheid, voor onze democratische landen. Als het ware een regeerakkoord:

"... alle mensen rechtvaardig behandelen ..."

"... opkomen voor de misdeelden ..."

"... recht doen aan de minsten ..."

"... het geringe volk beschermen ..."

"... de kinderen van arme mensen verlossen ..."

"... de arme die steun vraagt bevrijden ..."

"... zich ontfermen over misdeelden ..."

"... de zwakken levensmoed schenken ..."

De koning, de regering, als een herder....

Maar ook wij, op ons niveau, ook wij moeten dat Koninkrijk waar maken rondom ons, in onze gezinnen, op de werkvloer, tussen onze collega's en vrienden. Het Koninkrijk is niet iets dat je krijgt, iets dat je komt aanwaaien, het is iets dat je zelf moet maken, realiseren, opbouwen.

Heer Jezus, Koning, geef ons de kracht, de inspiratie, om uw Koninkrijk in deze wereld te vestigen, op te bouwen. Uw Koninkrijk kome.

Régis DE LA HAYE, diaken